

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

CELESTE BRADLEY

Clubul mincinoșilor

Traducere: LIVIANA TANE

EDITURA LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADLEY, CELESTE

Clubul mincinoșilor / Celeste Bradley; trad.: Liviana Tane.-

București: Lider, 2007

ISBN 978-973-629-145-6

I. Tane, Liviana (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: EUGENIA IONESCU

Tehnoredactare: FLORIAN BULMEZ

Bun de tipar: EMILIA LEANCĂ

THE IMPOSTOR

Copyright © 2003 by Celeste Bradley

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română

aparțin **Editurii LIDER**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 317.76.79, 317.76.75, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 317.76.78,
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.trustul-lider.ro

Anglia, 1813

Era așezată pe un pedestal, o zeiță elenă într-o poziție chinută. Buzele țuguiate și atitudinea exagerată erau de departe mult prea carnale pentru a fi o sculptură clasică. Și, cu toate că un vâl diafan îi acoperea cum se cuvine formele, chiar felul în care membrele rotunjite se subțiau spre palmele ei mici și spre glezne te făcea să te gândești la proeminențele voluptuoase care se ascundeau în spatele țesăturii.

La picioarele ei erau îngenuncheați trei bărbați care o idolatrizară, doi dintre ei fiind ușor de recunoscut ca oameni de vază ai înaltei societăți londoneze. Al treilea era ascuns parțial în spatele personajului voluptuos. Toți cei trei bărbați erau preocupați să acopere idolul cu aur și bijuterii, mâinile lor încercând să înșface chiar în timp ce dăruiau.

Mai jos, la o scară mult mai mică în comparație cu zeița și admiratorii ei, se așeau, în mod deschis, soțiile și copiii celor doi gentilomi de frunte. Starea lor jalnică contrasta în mod surprinzător cu bijuteriile de la picioarele seducătoarei de alături.

– Fleur și sclavii ei, citi titlul de sub desen.

În entuziasmul său, Gerald Braithwaite scutură buca de hârtie și șnurul care înconjura grămada de caricaturi cu temă politică, trântind pe podea semnul pe care era gravat „Editor“. Fata îmbrăcată modest, care îi adusese pachetul, îngenunche repede să o așeze la locul ei, dar Braithwaite o ignoră și pe ea.

Cu o atenție plină de dragoste, el ridică cu o mână primul desen, în timp ce cu cealaltă își freca buzele, de parcă ar fi vrut să își reprime cuvintele. Îi scăpă totuși un chicotit voios, în timp ce se uita la caricatura care avea să vândă mai multe exemplare din *London Sun* decât se vânduseră vreodată.

– Sir Thorogood, sunt mândru de tine, sunt mândru, șopti editorul.

Ce desen! Are senzualitate, păcat și patos. Trei bărbați bogăți risipindu-și averea pentru o femeie – mai degrabă o dansatoare de teatru în grații – sărăcindu-și astfel familiile. Era o parodie extraordinară, dusă la extrem cu ajutorul detaliilor, toate redată în linii atât de precise, încât concureau schițele maeștrilor.

– Să-i ia naiba pe toți grangurii ăia încrezuți. De fapt, își vor dori să-i ia naiba când va ieși asta pe străzi. Braithwaite scoase un suspin fericit și azvârli un plic gros servitoarei, abia aruncându-i o privire.

Editorul zâmbi, apoi mai chicoti o dată. În sfârșit, râsul lui râsună prin holurile clădirii ziarului care devenea cu repeziciune cea mai citită foaie din întreaga Londră.

În timp ce femeia se strecura tăcută, ca un șoricel, pe ușa ce dădea în stradă, un spasm imperceptibil al buzelor ei îi trădă satisfacția pentru veselia editorului.

În ziua următoare, un anume gentilom deschidea *London Sun* pentru a-l răsfoi în timpul micului dejun. Dormise destul de mult, dar găsisese suficient timp să încolțească o cameristă tremurândă, să lovească un valet și să își insulte majordomul. Una peste alta, i se făcuse destul de foame.

Poate că din cauza asta aproape că se îneacă cu bucata mare de șuncă pe care o mesteca. Sau poate că era din cauza peniței ucigașe a lui Sir Thorogood.

Roșu de furie, gentilomul își chemă majordomul cu un răcnet:

– Adu trăsura! Voi ieși.

Majordomul aprobă docil, dar în timp ce se întorcea, privirea îi căzu pe hârtia strânsă în pumnul stăpânului său. Nici măcar posibilitatea unor represalii nu îi putu opri rânjetul care i se lăți pe față, în timp ce păresea încăperea.

Poc! Hârtia ateriză pe farfuria cu cina unui lord foarte consecvent.

– Uite ce e, eu mâncam asta! Lordul cu părul blond se uită în sus spre cei doi bărbați care îi stricaseră seara.

– Îndrăznesc să spun că îți va pieri pofta într-o clipă. Privește asta! Cel mai înalt dintre vizitatori desfăcu foaia de ziar pentru a da la iveală ultima caricatură a lui Sir Thorogood.

Lordul renunță la gestul de a-și șterge gura când își dădu seama de semnificația caricaturii.

– La naiba, șopti el.

– Exact, spuse unul dintre bărbați.

– Ce putem să facem? se tângui al doilea bărbat, care rămăsese până atunci în fundal, frângându-și mâinile.

Lordul spuse printre dinți:

– Îl vom găsi pe acest Thorogood și îl vom discreditat. Trebuie să aibă vreun cadavru ascuns prin dulap. Un scandal de familie, o problemă cu pariurile.

Primul bărbat păru nesigur.

– Va fi suficient doar atât? Eu mă pronunț pentru o soluție ceva mai... definitivă.

– Este un început, spuse cu îndârjire lordul, netezindu-și șervetul peste desen. Dar puteți fi siguri, domnilor, că va exista un sfârșit.

Dalton Montmorency, Lord Etheridge, spion al Coroanei, pătrunse în sala de bal pentru prima oară ca fiind solitarul caricaturist Sir Thorogood.

În timp ce trecea prin porțile largi, arcuite ale sălii de bal Rochester, și cobora scările elegant spiralate, rumoarea vocilor crescuse și marea de fețe se îndreptă către el, ca florile după soare.

Poate asta se datora strălucirii costumului său de seară. În comparație cu veșmintele negre, sobre purtate de ceilalți bărbați din încăperea, Dalton se îmbrăcase ca un filfizon.

Un dandy.

– Îmbracă-mă ca pe un artist excentric, îi spusese lui Button, majordomul. Costumul de teatru îl împrumutase de la prietenul său bun, maestru ex-spion, Simon Raines. Fă-mă să arăt ca unul dintre idioții ăia cărora nu le pasă de nimic altceva în lume în afară de haine.

Gândindu-se mai bine, Dalton își dădu seama că poate nu fuseseră cele mai înțelepte cuvinte pe care să le spui unui majordom.

Button era un geniu al modei și devenise cu repeziune furnizorul cel mai căutat al membrilor Clubului Mincinoșilor, operând sub acoperire. Era însă puțin cam sensibil, pentru a înțelege situația. De fapt, Dalton își dorea ca Button să fi mers pe varianta unei simple răzbunări.

Otravă, poate. Ucigași plătiți, eventual. Dalton ar fi preferat mai degrabă să înfrunte ucigași înarmați în stradă decât să stea în fața mulțimii ăsteia, acoperit de toată gloria asta „artistică“. În sala de bal, dintr-odată amuțită, aproape o sută de oameni aveau ochii fixați pe el, în timp ce se oprise în capătul scărilor spiralate.

Haina lui ar fi reușit, singură, să îi orbească. În întunecimea camerei sale nu păruse atât de garnisită, și nici în întunericul din trăsură. Oricum, în lumina vie a candelabrelor, care atârnavă deasupra mulțimii, nu era nicio îndoială că avea o neinspirată culoare a lichiorului. Haina aceea, alături de vesta din mătase strălucitoare de culoare violet și pantalonii bufanți care atârnavă pe el, de un albastru-păun, îl convinseseră pe Dalton că semăna, nici mai mult, nici mai puțin, cu un papagal tropical enorm, de coșmar.

Button era un om mort.

Dacă acel „Sir Thorogood“ își făcuse mult-așteptata apariție în public sub această înfățișare, nu avea altceva de făcut decât să continue întreaga șaradă costumată ca animal de companie al unui pirat.

Pentru a face lucrurile și mai dificile, avea serioase îndoieli cu privire la necesitatea misiunii sale. Era adevărat, de aproape un an, acele caricaturi avangardiste provocaseră ridiculizarea anumitor bărbați aflați la putere. Și, iarăși adevărat, guvernul britanic nu avea nevoie de această lipsă de credibilitate pe timp de război. Fără să mai fie menționată izolarea omului, care îl făcea pe Dalton să aibă remușcări.

Dar anihilarea unui artist morbid, preocupat de expunerea punctelor slabe ale aristocrației nu era unul din obiectivele prioritare de pe lista lui Dalton. Era ca și cum ar fi fost folosit ca un tâlhar, pentru a întocmi programul unui lord.

Însă, în momentul acela, Mincinoșilor le cam tremura pământul sub picioare, iar banda eclectică a spionilor nu îndrăznea să deranjeze ierarhia, dacă doreau să mai facă parte din bandă. Dalton era încă nou ca șef al operațiunilor, iar Cei Patru Regi care își exercitau puterea

deasupra lui nu erau deloc convinși de inovațiile pe care el le propunea.

Așa cum propriii lui oameni nu erau pe de-a-ntregul siguri de el.

Dalton își asumase această misiune datorită unui motiv care depășea obediența obișnuită față de ordine.

Spionul principal al Clubului Mincinoșilor își croia de obicei drumul său printre clase, câștigându-și admirația și loialitatea informatorilor de-a lungul unor ani de muncă și colaborare.

Pe de altă parte, el ajunsese aici după retragerea lui Simon Raines. Deși Dalton fusese unul dintre membrii Celor Patru Regi timp de aproape un an, niciunul dintre Mincinoși nu știa că el fusese Cobra – al patrulea dintr-o coalitie puternică a lorzilor, care decidea direcția în care va fi îndreptată arma pe care o reprezenta banda de hoți și asasini numită Clubul Mincinoșilor.

Când părăsise locul Cobrei, în urmă cu câteva săptămâni, dornic să revină în jocul intrigilor, bărbații pe care îi comanda acum se uitaseră la el cu multă suspiciune.

În săptămânile care urmaseră reușise să le câștige până la un anumit punct încrederea, dar nu și acel gen de respect care să transforme un comandant și cincisprezece bărbați într-o echipă bine sudată.

Așa că își jurase să se ocupe el însuși de următoarea misiune, pentru a demonstra oamenilor lui nu numai că era unul de-al lor, ci și că se pricepea al naibii de bine la asta.

Desigur, când făcuse jurământul, nu avea nici cea mai vagă idee despre cât de chinuitoare va fi această misiune.

Eu sunt arma Coroanei, își spuse el, în timp ce se gândea cu groază la orele următoare. *O armă teribil de colorată, purtând tocuri înalte.*

Toată lumea era în așteptare, și-l privea. Aproape că le putea auzi gândurile. Vor decide cu toții să îl adore în mod servil sau îl vor declara nebun de legat și îl vor elimina?

Deoarece succesul misiunii lui Dalton depindea de prima opțiune, știa că era mai bine să facă o impresie bună. Ei bine, ai intrat în horă, trebuie să joci.

Afișând un aer de superioritate răutăcioasă, își flutură manșetele cu dantele care cădeau în cascadă de la mânecile sale și făcu o plecăciune teatrală către gazda sa, reușind să nu se clatine pe pantofii cu tocuri înalte. Apoi se ridică și își flutură brațele deschise spre mulțimea de la etajul superior.

– Am... *sosit*, intonă el cu aroganță.

Bărbații prezenți abia ridicară din sprânceană și își aruncară unul altuia priviri amuzate, dar doamnele suspinară la unison și imediat începură să își preseze însoțitorii pentru a face prezentările. Excelent!

Să înceapă jocul!

Clara Simpson ședea între două doamne mai degrabă plinuțe și se străduia să treacă neobservată. Cu siguranță că reușea în ceea ce îi privea pe cei din jur, care vorbeau peste creștetul ei cu entuziasm.

Păcat că această abilitate de a fi invizibilă nu avea efect și asupra lui Beatrice, cumnata ei, astfel încât să nu fi putut lipsi de la acest eveniment nocturn. Când te gândești că ar fi putut fi liberă ore întregi la sfârșitul serii acesteia, apărată de faptul că nu ar fi fost deloc întreruptă de la preocupările ei cât timp familia era la bal.

În după-amiaza aceea, Bea se năpustise în camera ei, hotărâtă, smulgând-o de lângă stiloul și hârtia ei. Fața senină a cumnatei sale arborase deja o expresie implaca-

bilă, și Clara își dăduse seama că nu are cale de scăpare pentru ceea ce Beatrice își pusese în gând pentru ea.

Respect + Bitty și Kitty mă vor întovărăși la balul Rochester-ilor din seara asta, Clara. Am nevoie de tine să vii ca doamnă de companie.

Clara încercase să refuze, deși știa că nu o va ajuta la nimic.

– Nu vreau să merg la balul Rochester. Sunt încă în doliu.

– Chiar trebuie să continui asta, Clara? Fratele meu nu mai este de mai mult de un an. S-ar putea spune că încă mai suspini după bietul Bentley.

– Poate că asta fac. Sau poate că nu avea nicio dorință de a-și cumpăra o nouă toaletă, din moment ce strângea fiecare bănuț pentru ziua când se va muta din casa aceea.

Beatrice pufnise.

– Ei bine, nu arăți prea multă considerație pentru sensibilitatea mea, amintindu-mi în fiecare zi că l-am pierdut! Și apoi ce crezi că spune lumea când vede că eu am ieșit deja din perioada de doliu?

Of, aici zace adevărul.

– Poate că dacă ai fi...

– Oh, pfui! Arăt oribil în orice haină care are culoare aproape de negru și tu o știi prea bine. Bentley nu s-ar fi așteptat ca eu să port ceva atât de dezavantajos pentru multă vreme.

– O să mă gândesc, Beatrice, spusese Clara, așa cum făcea de fiecare dată când era vorba de situații similare.

În ceea ce o privea, nu o interesa ce purta. Nu era interesată să atragă *un bărbat*. Clara abia își stăpâni un tremur la acest gând.

Nu, tot ceea ce își dorea era libertatea de a se întreține

singură și poate, doar poate, să schimbe lucrurile, măcar puțin.

Dar Beatrice era o forță care trebuia luată în considerare. Era mai degrabă ca un uragan. Uneori, Clara pur și simplu încetase să mai reziste. Dar în seara asta avea șansa de a observa și nu trebuia să o irosească.

Așa că, iat-o stând alături de mătușicile necăsătorite, cu un ochi asupra a două tinere care de departe păreau a provoca tinerii bărbați să își asume mai multe libertăți, în ciuda aspectului lor suav și nesofisticat.

În încăperea oamenii se mișcau în grupuri, pentru ca, dintr-odată, să se despartă și să se alătore altor grupuri. Clara privea dansul rochiilor frumoase și al redingotelor elegante, simțindu-se în siguranță, la adăpost de interesul celorlalți. Așa cum plănuse, rochia ei de doliu, aproape spălăcită, se confunda cu tapițeria, părul îi era îndesat cu grijă sub pălărie, iar fața îi era la fel de nefardată ca a unei cameriste.

Nu putea spune ce fel de informație interesantă ar putea să apară în prezența ei. *Acum mă vezi – acum nu.*

Când o tăcere ciudată se lăsă într-o parte a încăperii, ea o sesiză cu mult înainte de cei care o însoțeau. Dar și ei încetară discuția în momentul în care valul de liniște inundă camera, făcând dintr-odată ca vocile lor să pară mult mai puternice.

În tăcerea mormântală, începură să se audă șoaptele. Ca în telefonul fără fir al copiilor, joc în care ceea ce se spune la început este complet altfel decât ceea ce se află la sfârșit. Clara zâmbi la acest gând fără nicio importanță, dar, ca să fie sinceră, era la fel de curioasă ca toți ceilalți să afle motivul acelei tulburări.

Apoi valul informațiilor șoptite ajunse și în fundul camerei. Doamnele își aplecau capul și chicoteau apre-

ciativ în jurul ei, în timp ce domnii se simțeau jigniți și pretindeau că nu își pun capul la bătaie pentru noul-sosit.

Respect — Cine este? Cine a intrat? răcni doamna din dreapta Clarei.

Clara se crispă, dar ascultă răspunsul la fel de atentă ca tovarășii ei.

— Este el! izbucni o femeie din mijlocul mulțimii. Chiar este aici! Sir Thorogood!

Nu se poate.

Furia o cuprinse pe Clara cu o viteză devastatoare. Invizibilitatea ei se evaporă. Când mai multe priviri ale celor din jur se întoarseră spre ea, își dădu seama că era în picioare și că protestul îi ieșise tare, printre buze.

Tulburată, bâlbâi ceva pentru a îndepărta privirile acelea curioase.

— Am vrut să spun, cât... cât de neobișnuit! Nu am auzit niciodată ca... Sir Thorogood să participe vreodată la evenimente sociale...

— Ei bine, eu cred că este minunat, gânguri una din însoțitoarele ei. Nu am mai avut o față nouă pe aici de secole! Și cu un bărbat așa de inteligent ca el, îndrăznesc să spun că ne vom amuza cu adevărat acum. Am colecționat *toate* caricaturile sale!

Clara nu mai asculta. Era deja amestecată în mulțime, alunecând încolo și încoace până când se opri pe marginea covorului, la nu mai mult de trei metri distanță de însuși „Sir Thorogood“.

Era foarte înalt. Respingător de înalt. Clara disprețuia bărbații care se înălțau deasupra ei și o tratau de parcă ar fi avut doisprezece ani și n-ar fi dus-o mintea mai mult decât vârsta pe care i-o dădeau.

Ca să nu mai amintească faptul că era foarte frumos, într-un fel exagerat, de filfizon. Dezgustător. Păr des și negru — mult prea lung. Și ochii aceia — ireali, ochi ca

argintul. Asemenea ochi erau mai capabili să-i convingă pe ceilalți oameni de sinceritatea lui.

Ce păun! Faptul că nu i se părea atât de ridicol pe cât ar fi trebuit o irita și mai mult. Nu aveai cum să ascunzi umerii aceia, sau abdomenul acela plat, sau tăietura provocatoare a pantalonilor lui caraghioși...

Dar, desigur, era o canalie. Singurul lucru mai rău decât un bărbat înalt și frumos este doar un bărbat înalt, frumos, care nu spune adevărul. Iar el cu siguranță nu îl spunea.

Mincinosule, gândi Clara cu frenezie, deși avea grija să își păstreze fața lipsită de orice expresie.

Se opri chiar înainte să pășească pentru a-l demasca pe ticălos. De ce era aici, folosind numele acela? Care putea fi scopul lui?

Probabil că dorise să se bucure de atenția unei societăți însetate de noutate — să manipuleze misterul care îl învăluise atâta timp pe Sir Thorogood, sursa caricaturilor caustice pe care societatea le adora.

Trebuia să se gândească. Nu putea să îl demaște în public, pentru că și-ar fi pierdut propriul anonim. Și-ar fi pierdut munca ei, care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea. Trebuie să îl dea în vileag în alt fel. Trebuia să ajungă aproape de acest străin, atât de aproape încât să îl determine să își etaleze propriile minciuni.

Se îndreptă spre centrul mulțimii de femei care îl înconjurau precum porumbeii un pumn de grăunțe. Câțiva însoțitori erau forțați să acționeze și să facă prezentările.

Doamnele se împingeau cu ardoare mai aproape, dornice de a-i atrage atenția străinului înalt. Când una dintre ele se uită spre Clara, se produse un moment de surpriză. Apoi un braț învelit în mătase atinse încheietura Clarei. Se îndepărtă, dar piciorul îi fu călcat de un pantof cu toc înalt. Nu putea înainta mai mult în furnicarul acela de femei.